

Но щомъ се минаха нѣколко дена, Митко почна пакъ навжсено да гледа.

„Колко се изморявамъ постоянно да плюя! Па съмъ и чувалъ, че не е добръ да се плюе; колко ще бжде по-добръ, ако голѣмото корито почне само да се пълне, безъ азъ да правя нѣщо!“ Току що си помисли и стана тѣй, както искаше той.

Току що доведе говедата, коритото се напълни само, говедата се напиха и тръгнаха.

Изминаха се пакъ нѣколко деня така. Пакъ почна да се мръщи Митко. „Защо ли недохожда сутринъ коритото само въ обора, та да пиятъ говедата колкото искатъ безъ да ставамъ азъ?“ — си помисли Митко.

И това стана, както искаше той.

Пакъ се минаха нѣколко деня.

„Ахъ Боже, въздѣхна една сутринъ Митко, като ставаше отъ топлото си легло и погледна прѣзъ прозорчето снѣга вънъ. „Ахъ Боже, колко добръ стана, че не трѣбва да ходя вече на кладенеца, но защо пъкъ трѣбва да ставамъ да храня говедата? Какъвъ снѣгъ, какъвъ студъ е вънъ! Колко лесно мога да простина и се разболѣя! Азъ желая, плѣвата и сѣното сами да падатъ въ яслитѣ и всѣко отъ говедата да яде колкото обича, пъкъ азъ да съмъ свободенъ отъ всѣка работа и мжка!“

Едва си помисли и стана тѣй, както искаше. Той чу прѣзъ стѣната какъ сѣното и плѣвата наскачаха отъ плѣвника и сами отидоха въ яслитѣ и чу какъ животнитѣ почнаха да пиятъ отъ коритото вода и да ядатъ отъ яслитѣ плѣва и сѣно.

„Ахъ колко е хубаво тѣй!“ — си бѣбрѣше Митко задоволенъ; сега нѣма вече да се мжча“. И пакъ се изминаха нѣколко деня така.

Събуди се една сутринъ Митко и пакъ почна да въздиша:

„Ахъ Боже, колко е нещастенъ човѣшкия животъ! Човѣкъ трѣбва само да работи и да се мжчи. Наистина, азъ сега нѣма да ходя на кладенеца и да се качвамъ въ плѣвнята; но пъкъ трѣбва да ставамъ рано и въ студа да отивамъ да закусвамъ. Азъ желая щомъ